

Sandra Grimm

De magische Vuurberg

Illustraties: Silvia Christoph

kluitman

Lees ook:

1

Thuis tussen de paarden

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/W102201

Bisac JUV002130 / JUV037000 / JUV002270

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVI Tekst: Sandra Grimm

© MMXVI Illustraties: Silvia Christoph

First published by Loewe Verlag GmbH, Bindlach © 2016

Oorspronkelijke titel: *Silberwind das weiße Einhorn – Der magische Feuerberg* (Vol. 2)

Nederlandse vertaling: Elsbeth de Jager

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

‘Mogen kinderen eigenlijk wel zo hard werken?’ Yara schudde haar rechterarm los. Die voelde helemaal lam doordat ze al zo’n tijd bezig was om het behang van de muren te krabben.

Haar vader lachte. ‘Nou, je moet er wel iets voor over hebben als je tussen de paarden bij je oma wilt wonen!’ Hij rekte weer naar het plafond om een lamp op te hangen.

Yara trok een gek gezicht. Natuurlijk wilde ze bij haar oma wonen! Dat was haar grootste wens sinds ze hier in de laatste zomervakantie was geweest. Ze liep naar het open raam en keek over het erf naar het grote huis van haar oma. Tussen de stenen bloeiden er nog een paar bloemen en overal lagen er herfstbladeren van de grote rode beuk, die in het midden van het erf stond. Het was hier zo prachtig!

Plotseling hoorde Yara een fietsbel. Maja en Kim, twee meisjes uit haar nieuwe klas, raceten het erf op. Ze zagen Yara bij het raam en stopten.

‘Hé Yara, we willen een buitenrit maken. Ga je mee?’ riep Maja.

Yara keek snel naar haar vader. ‘Mag ik?’ smeekte ze.

Meneer Verhoeven zuchtte. ‘Oké, ga maar,’ bromde hij. ‘Maar hoe denk je dat dit huis ooit afkomt als ik alles in m’n eentje moet doen?’

Hij mopperde door, maar Yara deed het grote, oude

overhemd dat ze over haar kleren droeg, al uit en rende naar de stal. Maja en Kim waren naar hun lievelingspaarden gelopen. Ze begonnen net de poetsspullen bij elkaar te zoeken.

‘Wanneer gaan jullie over naar het andere huis?’ vroeg Maja nieuwsgierig.

‘Weet ik niet.’ Yara haalde haar schouders op. ‘Maar over een week komen onze meubels. Dan moet het meeste wel klaar zijn.’

Yara en haar ouders woonden tijdelijk bij hun oma in huis. Zodra het gastenverblijf helemaal was opgeknapt, zouden ze daar gaan wonen.

Yara dacht even aan haar oude huis in de stad. Ze miste het helemaal niet. Ook van school miste ze niemand. Hier had ze altijd al thuisgehoord, dacht ze. Tussen de paarden.

Jurre, de zoon van de paardenverzorger, die net als zij op de boerderij woonde, was ondertussen haar beste

vriend geworden. En Maja en Kim kende ze ook al goed. Ze kwamen vaak naar de paarden en dan maakten ze met z'n allen een buitenrit. En verder, ja, verder was er natuurlijk ook nog...

‘Zilverwind?’ hoorde Yara Kim zeggen.

‘Wat?’ vroeg ze, want ze had niet geluisterd.

‘Rijd jij weer op Zilverwind?’ vroeg Kim nog een keer.

‘Natuurlijk,’ zei Yara. Ze pakte het prachtige, witte zadel. De glimmende steentjes glinsterden in het zwakke stallicht. ‘Ik zie jullie achter bij de landweg. Zeggen jullie het ook tegen Jurre?’

Kim knikte.

Haar vriendinnen liepen de stal in en Yara pakte snel haar poetsbox en ging naar het omheinde stuk bos achter het huis van haar oma.

Zilverwind stond al bij het hek. Zijn witte vacht glansde zilverachtig in de zon en Yara's hart maakte een sprongetje van vreugde toen ze hem zag.

‘Hallo, schoonheid,’ riep ze. Ze legde het zadel op de grond met de poetsbox ernaast en knuffelde eerst uitgebreid met haar paard. Nee... met haar eenhoorn! Yara was er nog steeds niet echt aan gewend dat Zilverwind een magische eenhoorn was. En dat zij was uitverkoren om zijn metgezel te zijn! Ze kon zelfs met hem praten.

Ze poetste Zilverwind uitvoerig, zadelde hem op en leidde hem toen naar de landweg.

Het bouwterrein bij de Vuurberg

De anderen stonden al te wachten toen Yara op Zilverwind aan kwam draven.

‘Zilverwind ziet er altijd zo prachtig uit,’ zei Kim bewonderend. ‘Zijn vacht glanst als pas gevallen sneeuw.’

Yara haalde haar schouders op. ‘Ik heb hem ook net gepoetst.’ Ze glimlachte in zichzelf. Kim wist niet dat Zilverwind een eenhoorn was. Dat moest haar geheim

blijven – dat van haar, oma en Jurre.

Ze reden een poosje rustig langs de dijk toen Yara opeens met haar vinger naar een grote beboste heuvel achter het dorp wees. ‘Kijk daar eens!’

Tussen de laatste huizen en de eerste bomen stonden graafmachines en hoge kraanwagens. Eromheen waren donkere hopen aarde gestort.

‘Wat doen die daar?’ Jurre probeerde met samengeknepen ogen iets te zien.

‘Laten we gaan kijken,’ zei Yara. Ze wilde Zilverwind een lichte beendruk geven om aan te draven, maar de anderen aarzelden nog.

‘Het is wel erg ver weg,’ vond Maja. ‘En we hebben al zo’n eind gereden.’

‘Het is ook al laat,’ zei Jurre. ‘Het wordt bijna donker.’

Kim knikte. ‘Ja, we moeten omdraaien. We hebben nog zo veel huiswerk. Als ik dat morgen niet af heb, wordt mevrouw Van Dalen weer boos.’

Opeens klonk er een zacht gehinnik. Achter Yara kwam plotseling mevrouw Van Dalen, hun juf, tevoorschijn. Ze

zat op een grote bruine ruïen en keek de kinderen aan. ‘Hallo, allemaal,’ zei ze.

‘Hè? Als je het over de duivel hebt,’ fluisterde Kim.

Mevrouw Van Dalen glimlachte. ‘Wat is het al laat! Hebben jullie die duivelse hoeveelheid huiswerk al af?’ Ze knikte nog een keer en reed verder. ‘Tot morgen!’

Kim keek haar na en rilde. ‘O nee. Dat heeft ze toch niet kunnen horen, hè?’

‘Heel raar.’ Maja haalde haar schouders op. ‘Kom!’ riep ze naar Kim en ze spoorde met haar hielen haar paard aan.

Ook Kim draaide haar paard om en ze galoppeerden langs de dijk naar huis.

‘Niet in galop! Dan gaat de dijk kapot!’ brulde Jurre. Toen zuchtte hij. ‘Als papa dit zou weten, mocht ik hier nooit meer rijden.’

Yara keek hem medelijdend aan. Nadat Jurre’s moeder twee jaar geleden was overleden, was zijn vader altijd

Wat gemeen!

chagrijnig. Yara had hem nog nooit zien lachen.

‘Als jouw vader zou weten hoe goed je altijd oplet, zou hij hartstikke trots op je zijn,’ zei ze.

Jurre glimlachte en liet zijn paard in draf gaan.

Terwijl Yara hem volgde, hoorde ze de zachte stem van Zilverwind: ‘Je bent echt een goede vriendin.’ Ze glimlachte.

De eenhoorn keek naar het grote bouwterrein aan de overkant. ‘Daar klopt iets niet,’ mompelde hij. ‘Ik heb er geen goed gevoel over. Volgens mij wacht er een nieuw avontuur op ons.’

De volgende ochtend zat Yara moe in de keuken van oma. Ook zij was de hele avond bezig geweest met haar huiswerk. Voor haar stond een grote kom yoghurt met muesli.

Yara’s ouders sliepen nog. Papa hoefde volgende week pas met zijn nieuwe werk te beginnen en mama had nog niet eens een nieuwe baan. Maar oma was al opgestaan

en maakte thee voor Yara. En ook voor meneer De Jager, haar vriend. Yara hield van alle lachrimpeltjes om zijn ogen en ze mocht hem graag. Daarom wilde ze wat aardigs tegen hem zeggen. 'Ik vind het gezellig om samen met u te ontbijten, meneer De Jager,' zei ze en ze glimlachte naar hem.

Meneer De Jager keek even naar haar oma. 'Ja, dat vind ik ook. En zeg maar James, hoor.'

Yara's oma werd rood. Dat werd ze de laatste tijd vaak, maar dat was nergens voor nodig, vond Yara. Het was juist leuk dat ze een vriend had!

Plotseling dacht ze weer aan de graafmachines. 'Meneer De Jager, eh... James, weet u wat ze daar bij het bouwterrein aan het doen zijn? Ik bedoel bij dat grote bos aan de rand van de stad.'

James knikte ernstig. 'Ja, dat weet ik maar al te goed. Ze leggen een rondweg aan zodat de grote vrachtwagens

niet meer door de stad hoeven te rijden.' Hij zuchtte.

Oma keek hem vragend aan. 'Dat is toch juist goed, James? Of niet?'

'In principe wel,' zei hij. 'Maar er is veel plaats voor die rondweg nodig. Daarom wordt er een stuk van het mooie Vuurbos vernietigd en sommige huizen die in de weg staan worden gesloopt.' Hij was even stil. 'Het mijne ook.'

Yara's oma draaide zich om en keek hem geschrokken aan. 'Wordt jouw huis gesloopt?'

James knikte.

'Maar dat is gemeen. Dat kunnen ze toch niet zomaar doen!' riep Yara verontwaardigd.

'Jammer genoeg kunnen ze dat wel,' zei James en hij haalde zijn schouders op. 'Ik woon daar als dijkgraaf, in opdracht van de stad. En het huis is eigendom van de gemeente. Ze kunnen daarmee doen wat ze willen.'

Oma fronste haar voorhoofd. 'En welk huis bieden ze je in ruil aan?'

James pakte zijn kopje in allebei zijn handen en keek naar de dampende thee. 'Ik word ontslagen. Er is straks geen dijkgraaf meer nodig.'

Yara keek haar oma aan. Die was helemaal bleek geworden en doopte het theezakje steeds weer in de theepot op en neer.

Op die manier wordt het wel hele zwarte thee, dacht Yara. Hardop vroeg ze: 'Betekent dat dat u hier weggaat?'

'Nee!' riep oma uit. 'Dat betekent het zeker niet. We zoeken een oplossing. Ze kunnen jou toch niet zomaar wegsturen, James.'

James en oma begonnen een serieus gesprek. Daar had Yara geen zin in. Ze haalde haar fiets om met Jurre samen naar school te gaan.

De ochtend was snel voorbij. 's Middags na school ging Yara naar Zilverwind. De eenhoorn had al meteen een naar gevoel gekregen toen hij het bouwterrein zag. Nu wilde Yara er naartoe rijden en de graafmachines bekijken, die binnenkort het huis van James zouden slopen.

'Hallo, Zilverwind,' riep Yara. De eenhoorn snoof en wreef met zijn hoofd tegen haar schouder. Yara poetste de zachte vacht, krabde zijn hoeven uit en zadelde hem. Toen pakte ze haar cap en steeg op.

